

Један вехабија у петак поподне слободно се ишетао усред Сарајева испред зграде америчке амбасаде и осуо рафал из калашњикова по згради, ранивши полицајца који је ту зграду обезбеђивао. Све је могло бити много горе, али и овако никако није добро. Једина утеха је што последице овог напада нису биле још веће. А могле су. И можда ће тек бити.

Елем, двадесеттворогодишњи Мевлид Јашаревић без икаквих проблема је изашао из аутомобила испред зграде америчке амбасаде, а онда испод дуге смеђе јакне извадио калашњиков и почео пуцати у правцу зграде, извикујући текбире и гласно вичући “Алаху егбер”. Са собом је понео неколико оквира муниције, а када је један испуцао, мирно је ставио други и нервозно наставио шетњу испред зграде. Пошто је једног полицајца у обезбеђењу зграде ранио, гађао је и другог, али је, на срећу, промашио. Очевици, такође, тврде да није пуцао насумице по другим људима у близини, већ су га занимали само они у и око зграде амбасаде. Тако је Јашаревић скоро пола сата шетао, повремено извикујући пароле и упућујући клетве Американцима због “злочина над муслиманима у Авганистану и Ираку”, а полиција је оклевала да га устрели, јер су страховали, како су накнадно објаснили, да Јашаревић испод јакне има појас са експлозивом спремним за активирање. Права је срећа да Јашаревић није био бомбаш самоубица, јер га у тих скоро пола сата нико од полицајца није ни покушао зауставити: да је заиста био опасан експлозивом имао би довољно времена да размисли да ли да се забије на улаз у зграду или негде са стране. Срећа је и да Јашаревић није посегао за неком од две бомбе, које је полиција накнадно открила у његовој јакни, пошто га је снајпериста “заковао” за тло једним хицем. Тада су коначно одахнули и сви присутни и особље амбасаде које је, очигледно, било на мети двадесетворогодишњег џихадисте.

И док Јашаревића тек треба да испитају, безбедносне агенције дале су се у потрагу за помагачима: две особе су ухапшене, али нису доведене у везу са нападом, док је више особа обухваћено истрагом, али се наводно није знало да ли су и на који начин повезане са Јашаревићем. Тако је, на пример, остало непознато чак и то ко су две особе које су, према изјавама очевидаца, довезле аутом несуђеног “јунака” пред зграду амбасаде.

Јавност је обавештена једино о томе да је Јашаревић у петак ујутро у Сарајево стигао из родног Новог Пазара, уредно прешавши границу, иако је реч о особи која је од раније добро позната полицијским агенцијама и у Србији и у БиХ. На питање зашто Гранична полиција БиХ није благовремено обавестила безбедносне агенције у земљи да је Јашаревић ушао, директор Обавештајно-безбедносне агенције Алмир Џуво одговорио је да “тренутно нема адекватних закона на основу којих би ОСА деловала у оваквим ситуацијама, те ће то бити једно од питања које ће се решавати у наредном периоду”?! Овакав одговор не би имао смисла ни да је реч о ситном лопову или неком локалном преваранту, а камоли што је реч о Јашаревићу, осуђеном разбојнику, припаднику радикалног вехабијског покрета и особи склоној насиљу. Зато није тешко закључити да су и Џуво и “његова” ОСА, заједно са Граничном полицијом БиХ и осталим полицијским агенцијама у ФБиХ, у великој мери заказали у обављању посла заштите грађана за који су и надлежни и дебело плаћени. А посла ће тек бити, ако буду “радили” као до сада.

Елем, Јашаревић је своја џихадистичка убеђења “стекао” у Аустрији, где су, иначе, деловале две групе радикалних вехабија из БиХ, једна у Бечу, а друга у Грацу. Вође су им били радикални имами (Сафет Кудузовић, Мухамед Порча, Неџад Балкан) “прослављени” по својим позивима муслиманима на џихад. Реч је о групама које одбацују званична тумачења ислама у БиХ као отпадничка, које само мењају називе, дочим ауторитети остају исти, а чланство полако, али сигурно расте у градовима на подручју Федерације БиХ са бошњачком већином. Једна од таквих, данас најактивнијих радикалних група са разгранатом међународном мрежом носи назив “Позив у рај”. Седиште јој је у Немачкој, а огранке има и у БиХ и Турској. Занимљиво је, рецимо, да је под покрвитељством групе “Позив у рај”, у БиХ боравио и Арид Ука, косовски Албанац који је признао да је, управо под утицајем џихадистичке пропаганде, убио двојицу америчких војника у Франкфурту у марту прошле године.

Још је занимљивије што се трибине “Позива у рај” у Немачкој отказују, дочим су у БиХ њени припадници несметано вршили агресивну кампању током целе ове године: имали су трибине у свим већим градовима у ФБиХ са којих су хришћане позивали да пређу на ислам. У Маглају су, на пример, позив упутили чак и православног свештенику. И све се завршило само прекршајном пријавом.

С друге стране, само због тога што је имао интервју са послаником немачке владајуће странке ЦДУ Исмаилом Типијем, који је турског порекла и који је тражио забрану семинара ‘Позива у рај’ - та група објавила је саопштење против Есада Хећимовића, једног од најбољих познавалаца исламистичких покрета међу Бошњацима. Затим су му стизале разне претње, а сарајевски исламски часопис “Саф” прогласио га је исламофобом.

Крајње је упозоравајући и случај сарајевске издавачке куће “Бајбук” којој су стигле претње да ће бити запаљена због објављивања романа “Посланик” иранског дисидента Кадира Абдулаха. Посебно је интересантно да је та књига објављена у више европских земаља, а да су претње једино стигле издавачу у Сарајеву, и то годину и по дана после објављивања.

У свему овоме, упадљиво је ћутање врха Исламске заједнице у БиХ и реиса Мустафе ефендије Церића. Иако је реис Церић веома гласан у осуди терористичког напада на америчку амбасаду у Сарајеву, тешки вербални напади радикалних исламиста на ионако малобројне критичаре исламистичког радикализма међу Бошњацима, али и генерално на хришћане у БиХ - остају без речи осуде. Шта више, некада бивају индиректно искоришћени у обрнутом правцу: за одбрану права на слободно изражавање оних који нападају и напад на критичаре баштиника “правог ислама” и њихово етикетирање као исламофоба. Зато није тешко приметити да се у самом врху Исламске заједнице у БиХ ислам све чешће користи за политичко деловање зарад националног хомогенизовања Бошњака, уместо суочавања са интерпретацијом ислама која муслимане води ка радикалним идејама и терористичком деловању. Мевлид Јашаревић је, изгледа, само производ таквог „система вредности“.